

anvendt paa en human Maade, og den foreslaaes ogsaa her anvendt paa samme Maade, og uden at vide, hvorledes den er bleven anvendt i Schweiz, hvad jeg ikke har nogen Oplysning om, tager jeg ikke i Betænkning at sige, at denne Straf er noget ganske Andet end det, hvorom det ærede Medlem talte. Det ærede Medlem har betegnet denne Straf som ligesaa skadelig som Krumslutningsstraffen. Ja, dersom den ikke er Andet, kan jeg beholde mig ved, at Krumslutningsstraffen aldrig har tilføiet Soldaten nogensomhelst Skade undtagen paa hans Selvfølelse; hans Sundhed har den ganske vist ikke skadet. Det ærede Medlem har ogsaa sagt, at staaende Arrest ikke kjendtes her, men at den nok vilde blive ligesaa ilde anseet som Krumslutning, naar man først kjendte den; men det maa man jo henstille. Alle de Folk, som af Erfaring have kjendt den staaende Arrest, have anbefalet den, og deriblandt er der Mænd, som have den allervarmeste Følelse for den Straffedes Selvfølelse og tillige for hans Sundhed. — Jeg troer nu væsentlig at have besvaret de Indvendinger, det ærede Medlem fremsatte mod denne Straf; men nu at komme tilbage til Parolbefaling af 1860, vil jeg paa ingen Maade kunne indlade mig paa. Parolbefaling af 1860 fastsatte, at Krumslutning kun skulde anvendes ifølge Dom, men hvad man trænger til i Hæren, det er en Straf, som kan anvendes arbitrært. Det kan slet ikke nytte Noget, at man her vil bringe Sdeer, hentede fra ganske andre Forhold, til Anvendelse paa Hæren. Det er nødvendigt at have en arbitrært Straf, der tillige er en alvorlig, følelig og virksom Straf; det er desværre nødvendigt, det er maaffee ikke nødvendigt for 99 af 100 af de Mænd, der kaldes til Fanerne, men det er nødvendigt for den Gne, fordi han savner den gode Villie, fordi han ikke vil gjennemtrænge sig med den Mand, som bør være tilstede og lyffeligvis ogsaa er tilstede ved Hæren. Det er en overordentlig sjelden Undtagelse, at man arbitrært maa straffe en Mand for at bringe ham til Lydighed, men man maa kunne gjøre det, naar

denne Mand ikke er lydlig, det er absolut nødvendigt for det Heles Vel. Jeg er derfor, som jeg udtalte ved denne Lovs Forelæggelse, fuldkommen paa det Næne med mig selv om, at naar der ikke ydes en anden Straf, som jeg anseer for virksom istedetfor Krumslutningen, saa vil jeg ikke kunne give mit Samtykke til, at Krumslutningen affkæffes. Det er fuldkommen klart for mig, som i dette Dieblis har Ansvaret for, at Disciplinen vedligeholdes, efterat jeg har hørt alle de Sagkyndige, med hvem jeg har kunnet raadsføre mig, at man ikke bør gaae tilbage til Parolbefalingen af 1860, eller affkæffe Krumslutningen overhovedet uden at sætte en anden virksom arbitrært Straf istedet, og at jeg altsaa ikke vil kunne give mit Samtykke til noget Saadant.

Krieger: Den sidste Deel af den høit- agtede Krigsministers Foredrag skal jeg ligesaa lidet indlade mig paa nu, som jeg før indlod mig paa denne Deel af Sagen. Derimod er jeg nødsaget til at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den første Deel af hans Foredrag. Jeg behøver vel neppe at sige for dem, der lagde Mærke til, hvad jeg før ytrede, at jeg ikke har anset over, at der ikke i denne Samling er fremkommet Forslag til en samlet ny militair Straffelovgivning, men jeg har sagt, at denne Sag har været længe forberedt, at den længe har været ønsket, og at det efter den hele Deling af Arbejdet iaar vilde have været beleiligt, om denne Sag var fremkommen. Men den ærede Krigsminister gjorde som Fortlaring af, at Forslaget ikke var fremkommet i denne Samling, en Bemærkning, som jeg ikke kan andet end dvæle et Dieblis ved, idet jeg idetmindste ikke troer, at den Opfattelse tidligere har været den raadende i Regjeringen, som foreløbigt er bleven udtalt af den ærede Krigsminister, og jeg haaber ialtfald, at den vil blive Gjenstand for fortsat Overveelse, ogsaa i selve Krigsministeriet, inden den endelig fastholdes. Det er den Bemærkning af den ærede Minister, at den militaire Straffelov endnu ikke er fremkommen, fordi der ikke samtidigt kunde fremkomme Forslag til en